

İstanbulun Ayrılıklı Mevsimleri

– G ö k ç é ! • 16 Kasım 2012

Güneş doğdu
Sensizliğin sıcaklığı işliyor tenime
Birazdan vapurlar hareket eder
Denizlerde uçuşur beyaz martılar
Uyanır şimdi, İstanbul'un ayrılıklı mevsimleri

Usulca terk ediyorum bakışlarını
Elveda diyorum gecenin huzurunda
Sonsuzluğa uğurluyorum ikimizi
Ayazlaşıyor alıcı sonbahar havası

Avuçlarımı açtım bekliyorum
Ya Hu!
Ölüm istihzar
Dilim lâl
Yüreğim sükût
Dudaklarım ıslak henüz

Ayrılıklı mevsimlerin ağıtını yakıyor martılar
Ezan sesinde duyuyor adını kulaklarım
Alıcı sonbaharın yaprakları tükendi
Yağmurlar eşliğinde kopuyorum, ıslak dudaklarından

Semada ellerim, haykırıyorum
Ya Hu!
Ölüm, mübrem
Amenna!
Ayrılık umarsız
Gözyaşlarım katre
Dudaklarım kurudu, vedalar gelince

Bir hiçliğin sesinde okşadım imameyi
Ellerimi açtım yalvardım;
Bir düğüm daha sar yorgun gözlerime

Vecd ile yeksan
Kör bir düğüm...

Şimdi bir çoban kadar sahip çık silüetime
Cıvıltıların arasında ayırt et sesimi
Ve izin ver değsin ömrüm ömrüne
Secde etsin nefesim; aşk hu, aşk...

Yokluğunun satır aralığında, kesiliyor nefesim
Örseleniyor yıldızlar, gecenin gaipliğinde
Ayrılığı duyuyorum, inceden
Kapıyı çektim, gittim gideceğim

Sırtımda taşıdığım, ağır aksaklı bakışların
Yarınlarımı süslüyor, ölümü unutturuyordu
Göremedim tam, nereden ayrıldık
Hangi gün ağladı yağmurlar, ne zaman yandık

Gâvur bir korkuydu, sevgilinin hüznüleri
Gölgemin yalnızlığı yüreğimi sarardı
Bir nimetti oysaki ellerin, zikrederdi
Mavi hu, mavi...

Güneş battı
Solgunlaştı deniz
Pas tuttu ellerim, sensizliğin sıcaklığında
İşledi tenime yokluğun hücre hücre
Vapurlar gitti
Martılar uçtu
Uyandı İstanbul'un ayrılıkli mevsimleri...

Gökçe Üstündağ – Kasım 2012
Saklı Düşler